

(המשך מעמוד 31)

חלק זה, הוורד, של הביקוש המצרפי, הרי לאינפלציה אין יכול לקרות כלום — אפי' לו אם דרראגב הביקוש המצרפי יורד. האינפלציה יכולה להיבדל רק אם מורידים את הביקושים הנוכחיים עים מן הרווחים הנעשים על עזי יות המחירים.

מעבר לזה: ריווחי-אינפלציה, והביקור שים האינפלציוניים הנובעים מהן, אינם יכולים להתקיים בלי הפסדי אינפלציה, בלי הביקושים המפסידים באינפלציה. כמה שהשיכבה המפסידה מפי סודה יותר מהאינפלציה, הרי היא שיכבה המרוויחה מרוויחה יותר ממה (בתנאי שההכנסה הלאומית מות אינה יורדת) ותגביר את הרי לחץ האינפלציוני.

לכן הלחץ האינפלציוני אינו עומד ברי יחס ישיר רק עם ריווחי-האינפלציה, אלא גם עם הפסדי-האינפלציה. כמה שהפסדי דים של השיכבה המפסידה — לרוב שכי רים ומיעוטי-יכולת אחרים — קשים יותר, האינפלציה דוהרת יותר. אם הממשלה, על-ידי מדיניות תה המוטעית, מתוך הקונספציה של הקטנת הביקוש המצרפי, מני בירה את ההפסדים האינפלציוניים שים של השיכבות המפסידות, הרי היא מגבירה על-ידי זה את האינפלציה.

לדוגמה נביא שוב את עליית מחירי הרי בשר הקפוא, וביטול הסובסידיות למוצי רייהיסוד. על-ידי זה שהממשלה העלתה את מחירי הבשר הקפוא, השכר הריאלי ירד, אך בעלי המלאי של הבשר הקפוא התעשרו. על-ידי ביטול הסובסידיות ירד השכר הריאלי מיד במלוא עוצמת ההתי ייקרות. כעבור זמן אמנם יירד הפסד זה מ-100% ל-30% מן ההתייקרות, כי השכר — אם לא יעקרו את המדד — יקבל 70% פיצויים. סך-הכל הצטברות יפה של הפי סדים בשכר הריאלי.

לעומת זאת ריווחי ריווחי-אינפלציה:

- כל בעלי הצמודים, שמהתחלה יקבו לו את כל 100% של עליית-ההתייקרות; כל הסוחרים, שיעדכו את מחירי-הם ב-100% לפי המדד החדש, שבדואי לא יהיה מעוקר לצורך זה, ושישלמו לי עובדים רק 70%, וגם זה רק אחרי זמן. עליית המחירים לא תוליד רווחים אלה, כי היא גרמה להם. היא עוד תגביר ארי תם, לכן רווחים אלה הם אינפלציוניים מאד, ההפסדים הם אינפלציוניים לא פחות, כי הם הבסיס לרווחים. העובדה שרי בעלי הרווחים הם המיעוט בעם, ושבעלי השכר הם הרוב, ושהיא את חלוקת-ההכנסות טוט לטובת מיעוט זה עוד יותר אינפלציונית, כי בידי כל אחד מאנשי המיעוט מצטבר סכום גבוה יותר מאשר אילו הם היו רוב, ולכן קל יותר עבור כל אחד מהם לדחוף את המחירים למעלה.

הקונספציה הכלכלית החדשה, שהראתה מדוע הפעולות לפי הקונספציה הישנה חיוקו את האינפלציה דווקא כאשר היו מתוכננות נגדה, צריכה להראות דרך מער שית למילחמה אפקטיבית באינפלציה. לפי הקונספציה הזאת, החתירה לשיווי יונות בחלוקת-ההכנסות צריכה להיות הרי עיקרון העומד מאחורי כל צעד של מדיניות כלכלית המכוונת לבלום את האינפלציה. קונספציה כלכלית חדשה זו צריכה להתגבש בהכרח נגד הזרם הכלכלי השורי לט היום ונגד השכבות, האינטרסים של הים, התומכים בו.

בדומה לקונספציה הביטחונית של היום, שלא התגבשה לפני מילחמת יום-הכיפורים, התנאי לגיבושה הוא שינוי סולם הערכים החברתיים-משקיים. יש להעמיד בראש סולם הערכים את הייצור והעבודה, במקום התייוון וההון הפיננסי, המועדפים היום. יש לשנות את אופני-הראייה של התיפתחויות המשקיות והחברתיות — כפי ששונתה אופני-הראייה של הבעיות הביטחוניות שלנו.

מוטב שזה יקרה בהקדם, כדי למנוע את יום-הכיפורים הכלכלי.

נדמה לי שאין ספק בזה שבאותה ישיבה דרמטית של הממשלה, לביל יולי יפה אחד, הקונספציה הכלכלית של האוצר התי מוטטה סופית. הסכנה היא שהיום מסוים להחיות אותה בהנשמה מלאכותית, אם יצליחו, הרי שהתרחשותו של משבר כלכלי עמוק יקבל "סבירות גבוהה מאד".

תחת הנסיבות וההחיות קונספציה מתה, מוטב לגשת למלאכה זקנה כש חדשה במקומה, ומוטב שעה אחת קודם.

האלוף (מיל.) מתי

פלד, מסר תצהיר

נגד תצהירו של

האלוף דני מט,

אך ביח-המישפט

לא איפשר לו

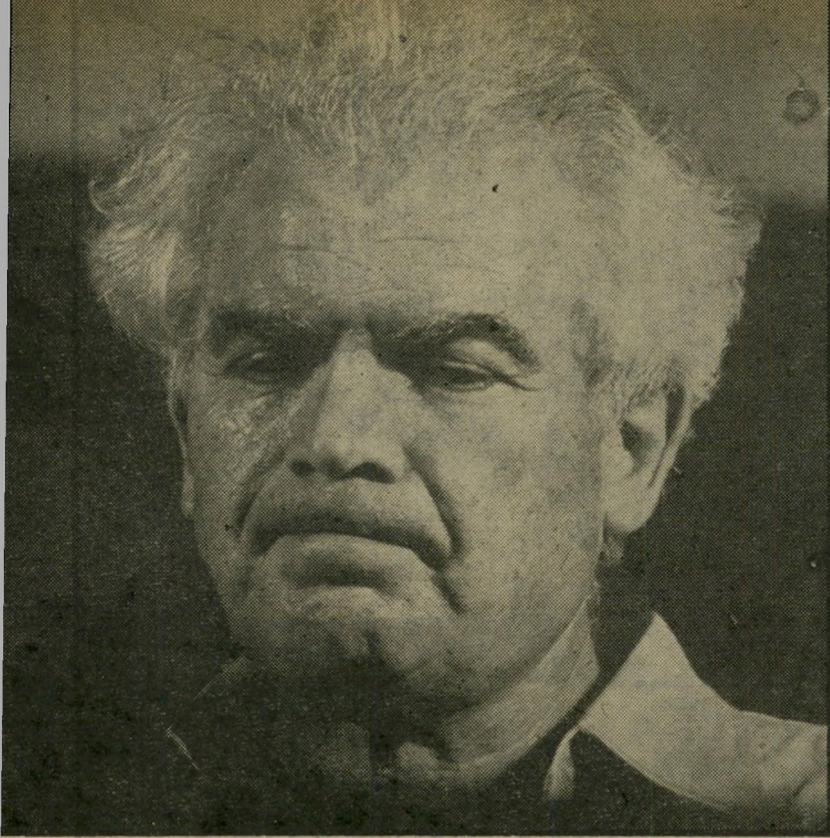
להגן על עמדתו

האלוף (מיל.) מתי פלד נתן תצהיר לביהמ"ש הגבוה לצדק בעניין הפיקעת אדמות במקום בו אמור לקום הישוב מתתיהו. תצהירו של פלד בא כדי לסי תור תצהיר אחר, של האלוף דני מט, אשר טען כי יש חשיבות ביטחונית להי קמת מתתיהו. בית-הדין הגבוה לצדק, בו ישבו השופטים משה לנדא, מאיר שמגר ומשה בכור, לא נתן לפלד להתי פיע בפניו, כדי לענות על שאלות אשר התעוררו בעקבות תצהירו, ובהחלטתו פסל אותו לחלוטין.

האלוף (מיל.) פלד הוא אחד מגדולי המומחים בארץ לנושאי הגנה-מרחבית. שרי הוא הנושא שעמד בעצם על הפרק בפרי שת מתתיהו. בהיותו מפקד נגבה בעת המצור וההתקפה המצרית בשנת 1948, היו פעולותיו והצלחותיו כולם בנושאי הגנה מרחבית (המג"ר). אחר-כך, כמפקד פלוגה

שר לפלד להגן על תצהירו המקצועי, הסכים האלוף (מיל.) פלד לענות על שאלות העולם הזה בנושא זה.

אומר האלוף (מיל.) מתי פלד: ההליך שנקט בית-הדין הגבוה לצדק

תרומה לגופו של עניין בוויכוח שביני לבין האלוף דני מט. בית-הדין הגבוה לצדק ופרקליט המדינה, ניצלו לרעה את המצב והירבו להתיר, וכך איתו, כאשר ברור להם שאין מי שיכול להשיב על טענותיהם ושאלותיהם. כיום איני מתפלל על העדפת הפרוצדורה הזו, מפני שאילו הייתי נוכח בבית-המישפט, אין ספק שלשופטים הנכבדים ולפרקי

התשובה שליא נשמענה

דק בדיונו האחרון על עניין הפקעת הקרקעות לשם הקמת ישוב מתתיהו, מעורר בלא ספק תמיהה. אמנם, אין זה מקובל שבג"צ יומין נותני תצהירים לחקירה, אבל האפשרות הזו פתוחה בפניו. עורכי-דין סיפרו לי כי הדבר כבר נעשה, לעזי תים נדירות אמנם, אך יש לכך תקדים. מיקרה בו היה צריך בג"צ להזמין נותן תצהיר לחקירה הרי זה המיקרה שלי. הזמנתי לצורך מתן הבהרות לתצהיר היתה כמעט הכרחית. פרקליט המדינה, גבריאל בך, ידע שהוא מתכוון להתווכח עם התצי

וכמפקד גדוד שהיה מוצב בגבול המשולש, מעט צפנית לשטה עליו דן בבג"צ. עסק פלד בנושאי המג"ר. כראש אגף מיבצעים במטכ"ל, היה מעורב רב בתכנון מפורט של מערכת ההגנה המרחבית הארצית, וכך גם בתפקידו כראש המחלקה לתפקידי-מטה במטכ"ל. מאוחר יותר היה מפקד חטיבת-מחוזי-ירושלים, ובי תוקף תפקידו זה היה מפקד גוש ההגנה המרחבית של מחוז ירושלים, שהיה אחד מהגושים הגדולים עד למלחמת ששת הימים.

ליט המדינה היה קשה יותר לאמר את דבריהם בביטחון רב כל כך, כאשר מתחו ביקורת על התצהיר שלי. פרקליט המדינה גבריאל בך, אלה מתרכי וזת למעשה בארבע נקודות.

פרקליט המדינה טען שאני, וכל הרמטכ"לים של צה"ל, מלבד המנכ"ח, טעינו בחפיסה הביטחונית שלנו!

היר שלי, וכפי שהתברר אחר כך, גם חלק מהשופטים היתה כוונה כזו. כל אלה ידעו כי עורכי-הדין שייצגו את העותרים, עורכי-הדין איברהים נאצר, לא היה מסוגל להגן על התצהיר שלי בשמי.

כחבר המטה-הכללי, היה פלד אחראי לאגף האפסנאות והיה זה מתפקידו לאפי שר את הפעלת מערכת ההגנה-מרחבית הכללית, כמו כל מערכת אחרת בצה"ל. מאז השתחרר פלד משירות פעיל ברי צה"ל, בשנת 1968, הוא משתתף בכנסים סגל הפיקודי-הכללי (ספ"כ) ובסידורים הרי מתארגנים במיוחד לצורך עדכון קציני מילואים בדרגות, בכל הנעשה בצה"ל. כיוון שבית-הדין הגבוה לצדק לא איפ

להציב את עמדתי כנכונה ולהציג כל עמדה אחרת כבלתי-נכונה. כתבתי את התצהיר שלי אחרי שראיתי את התצהיר של האלוף מט, ומאחר שאני חולק על דבריו, הבעתי את התנגדותי להנחות-היסוד הביטחוניות המנחות את הרי תצהיר שלו. איני רואה כל דרך אחרת להתווכח, אלא על-ידי שלילת דברי ברי-הפלוגתא שלי. אני חושב שבך היה צריך להעריך